

[Kofod-Svendsen]

Jeg skal ikke gå i detaljer med EF-politikken. Dels er vi i Markedsudvalget netop blevet færdig med Danmarks memorandum til regeringskonferencen, og jeg synes, vi endte med et godt memorandum, hvis indhold vi er godt tilfreds med fra Kristeligt Folkepartis side, og dels skal vi jo også have en EF-debat om ikke så mange dage.

Om forholdet til Den Tredje Verden var statsministeren imidlertid påfaldende kort. Her savnede jeg visioner, f.eks. om en målrettet bistandsindsats for at forebygge flugt på grund af sult og fattigdom.

Jeg synes, det er både overraskende og skuffende, at de spændende tanker, som flygtningehøjkommissær Thorvald Stoltenberg har været inde på, slet ikke har præget åbningstalen, og at vi ikke fik nogle flere visioner om, hvordan vi kan udbygge og forbedre vores ulandsbistand.

Ulandspolitikken gik hånd i hånd med miljøpolitikken, der også fik en stedmoderlig behandling. Forureningen griber forstyrrende ind i økologien og truer derved menneskers og dyrs velvære og sundhed. I sidste instans vil for stærk forurening udgøre en trussel mod hele menneskeheden og skaberværkets overlevelse. Hvad med den snigende naturødelæggelse med efterfølgende klimaændringer, hvis virkninger vi dårligt har fantasi til at forestille os. Ørkerne breder sig med en fart pr. år, der svarer til mindst Danmarks størrelse på grund af manglende træbeplantninger.

Det bedste svar herpå er en global, ansvarlig miljøpolitik, sådan som vi har fået den præsenteret i Brundtlandrapporten. Den må omsættes i praksis, både nationalt, men også internationalt. Her understreger man muligheden for en ny æra med økonomisk vækst, en vækst, som må bygge på forholdsregler, som kan opretholde og udvide det miljømæssige ressourcegrundlag.

Den bedste forebyggende socialpolitik er en aktiv beskæftigelsespolitik. Med den stigende arbejdsløshed er det skuffende, at statsministeren kun brugte generelle vendinger som: at skabe grundlaget for fuld beskæftigelse. Jeg mener, at vi må være mere aktive. På grund af en fejlslagen beskæftigelsespolitik især i 1970'erne har vi desværre fået en stor gruppe medborgere, der ofte kaldes de udstødte. Det drejer sig om personer med ingen eller kun meget løs tilknytning til arbejdsmarkedet. Det kan være

langvarige modtagere af forskellige overførselsindkomster, typisk kontanthjælp eller førtidspension.

Det vil være til gavn både for de enkelte personer og samfundet som helhed, hvis den passive linie, som hidtil har været fulgt, ændres til en aktiv linie. Med rette er det sagt, at den, der overlades til passiv forsørgelse, ofte føler sig sat udenfor og isoleret fra resten af samfundet. Følelsen af at være tilovers, udstødt og ubrugelig virker nedbrydende for lysten til selv at gøre en indsats. Den fører til sociale problemer oven i de problemer, der har ført til forsørgelsen. Derfor er det nødvendigt med en helt anderledes aktiv indsats. Det savnede jeg i åbningstalen.

Jeg synes også, det er påfaldende, at statsministeren helt undgår at omtale ældrepolitikken. Jeg tror, det bliver en af 1990'ernes udfordringer at udforme en aktiv ældrepolitik i respekt for de ældres ønsker og behov.

Jeg er glad for, at statsministeren i sin tale understregede, at kommunerne og institutionerne skal have udvidet selvstyre og ansvar. Jeg tror, det er vigtigt, at vi her i Folketinget fører en sådan politik, at vi virkelig opmuntrer og tilskynder det lokale selvstyre til at udvise stor kreativitet og mangfoldighed i opgaveløsningen.

Åbningstalen handler især om to ting, udenrigspolitik og skat, men når det gælder indenrigspolitikken, skuffer talen ved mangelen på værdier og holdninger. Vi hører ikke noget om uddannelse, kulturpolitik og kirkepolitik.

Det er rigtigt, at vi har store økonomiske problemer, javel, men der er også et moralsk problem. Vi har kastet ansvaret fra os, overladt ansvaret til de andre. Vi må stille krav til os selv og til hinanden. Hvis vi virkelig satsede på at gøre mod andre, som vi ønsker de skal gøre mod os, så ville vi fremme den holdning og den ansvarsfølelse, som jeg tror er en betingelse for, at vi kan løse vore økonomiske problemer. Vi må fremme ansvarssamfundet.

I den kommende folketingssamling skal Folketinget lovgive, om det skal være tilladt at forske på befrugtede menneskelige æg og fostre, et altafgørende spørgsmål om respekt for livet. Anvendelsen af befrugtede, menneskelige æg til forskning eller behandling vil betyde et uacceptabelt skred i forholdet til den tanke om humanitet, som ellers er grundlæggende i vort samfund.